

ΕΦΗ ΛΑΔΑ
Οι μέρες της Σιωπής

ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ
ΕΜΠΝΕΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ
ΤΗΣ ΕΞ

Δημοτικό Σχολείο Λακατάμειας Β' - Αγίου Μάμα

Ο μάγος του βρόχου

Ποιή παλιά ένας μάγος του βρόχου γεννήθηκε στην κόλαση. Ο μάγος, λίγο πριν γεννηθεί ο πατέρας του ο διάβολος, του έπεσαν κατά λάθος μέσα στο καζάνι του τρία βαλτανικά μείγματα. Πρώτον, βροτάδι, δεύτερον, εχθισμός και τρίτον, βατανία. Έτσι, λοιπόν, γεννήθηκε ο μάγος του βρόχου.

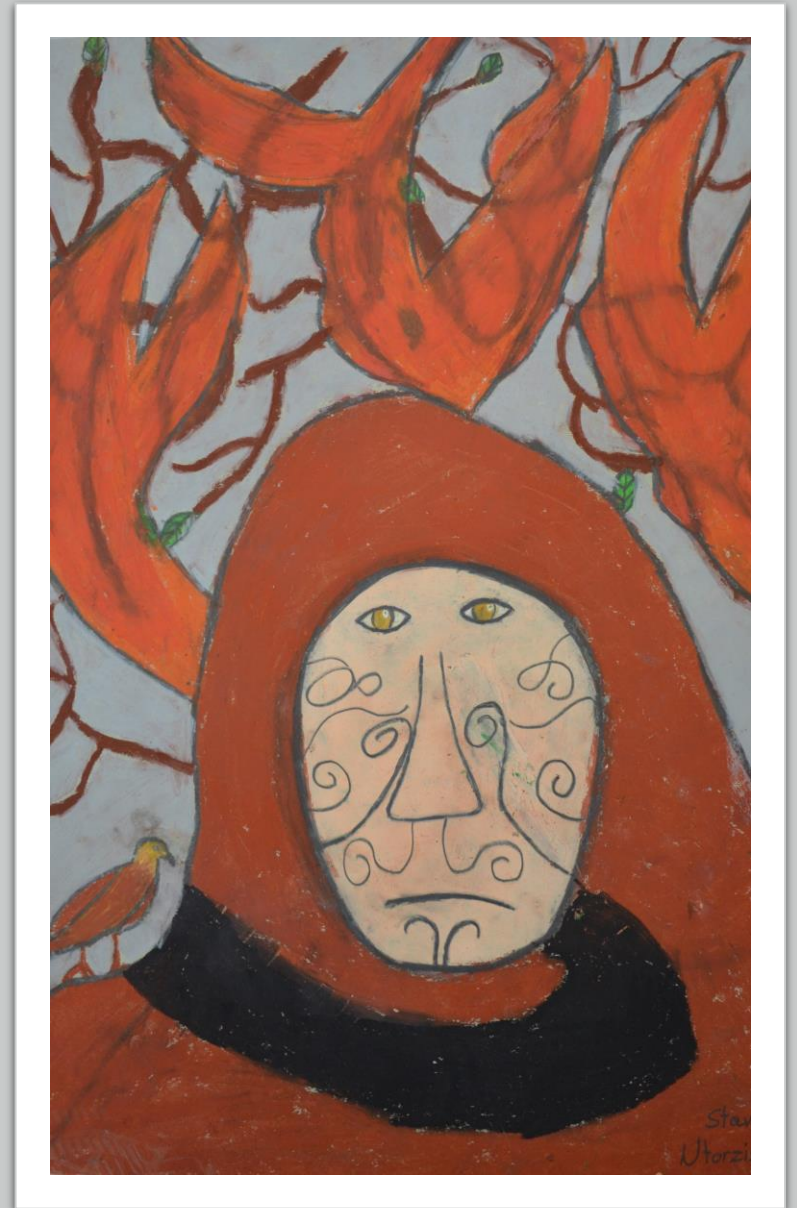
Ο μάγος μεγάλωσε με τον εφής τρόπο: από την κόλαση στη γη και έφεβε αδύους ανθρώπους και τους έπαιρνε κάτω στην κόλαση για να τους βράσει ο πατέρας του ο διάβολος για να έχουν βραδινό.

Ο μάγος φοράει έναν μανδύα που τον κρύβει και στο πρόσωπό του έχει χαράζει πορείες καταδρόφης. Το βλέμμα του είναι βαδισμένο στο σκοτάδι.

Ο μάγος είναι σχετικά ήρεμος, μιλάει με χαμηλό τόνο, αργά και βαλτανικά.

Μία μέρα ο μάγος πήγε σε ένα χωριό για το οποίο του είπε ο πατέρας του: «Πρόδεχε γιέ μου, δε θα είναι εύκολο να μου τους φέρεις να τους βράσω». Παρόι αυτά, ο μάγος δεν τον άκουσε. Πήγε εκεί χαλαρός και αμέσως βλέπει να τους πετούν ακόντια, βέη και πολλα άλλα. Ο μάγος όταν βλέπει πως είναι όλοι εναντίον του και να τον βρίθουν, τότε χάνει τελείως την ψυχραιμία του και κάνει ανεξέλεγκτα πράγματα. Έτσι, εφορχισμένος έκαψε όλο το χωριό.

Σταύρος Ντορής

Η Φωτιά

Τη Φωτιά τη δημιούργησε ο παλαιολιθικός άνθρωπος χτυπώντας δύο πέτρες. Από τότε έψηνε το κρέας των ανθρώπων. Η Φωτιά δεν μπορούσε να φάει το κρέας και έτσι, όποτε ήταν εξουδερνη προχωρούσε τρώγοντας τα πάντα για να εκδικηθεί τον άνθρωπο. Μεγάλωσε τρώγοντας ότι έβρισκε και έτσι καλύτερα έτρωγε μεγάλωνε.

Η Φωτιά μοιάζει με μια όμορφη, χυκιά, ξεστή γυναίκα. Είναι πορτοκαλοκόκκινη. Το φόρεμά της από φωτιά, τα μαλλιά της από φωτιά, τα χείλη της από φωτιά και τα μάτια της από φωτιά. Έχει ένα ύπουλο βλέμμα και, καθώς προχωρά, το μακρύ της φουστάνι βρεπάζει τα πάντα.

Είναι πάντα θυμωμένη για το λόγο ότι πάντα τη χωρίζουν από τις αδερφές της. Εκείνη στο τζάκι, η άλλη στο σπύρο, η παρ' άλλη στον αναπτήρα και πάει λέγοντας. Έτσι η Φωτιά είναι τόσο θυμωμένη. Όταν συναντώνται οι αδερφές είναι πολύ επικίνδυνα. Συστούν για τα αδέρφια τους και στεναχωρούνται περισσότερο. Έτσι, αρχίζουν να τρώνε πιο πολύ. Όταν βλέπουν τον κόσμο δυστυχισμένο τότε και μόνο τότε χαίρονται.

Η Φωτιά έχει πάντα κλεισμένη μέσα σε ένα κουτί με σπύρο και όποτε τη χρειάζονται αυτή βρίσκει αφορμή να δραπέτεύει. Είναι ευαίσθητη και όποτε την αγγίζεις σε καίει. Οι φίλοι της Φωτιάς είναι οι κακοί άνθρωποι που την αφήνουν ελεύθερη να τρώει ό,τι θέλει. Την ευχαριστεί να καίει τα πάντα και να αφήνει ερημιές. Τις περισσότερες φορές δεν τη χρειάζεται κανένας και έτσι πάντα κοιμάται ξεχνοιαστά.

Η Φωτιά στην ιστορία της λαδα έκαψε τον καταπράσινο τόπο. Ο μάγος της τον έδειξε με σκοπό να τον κάψει. Αυτή καμία ευδύνη δεν είχε. Είναι στη φύση της να καίει ό,τι βρει.

Μαρία Χριστοδούλου

Ο μάγος που δημιουργούσε

Μια μέρα σε μια πλούσια οικογένεια γεννήθηκε ένας μάγος και όταν ήεω πλούσιος εννοώ πολύ πολύ πλούσιος γιατί είχε γιγάντιο σπίτι, υπερβολικά λεφτά, εκατομμύρια pc, εκατομμύρια κινητά και τα καλύτερα αμάξια. Ας πούμε δύο φεράρι, έξι λάμπο και πέντε εκατομμύρια μπουκάτι. Αυτή ήταν η οικογένεια του μάγου.

Ο μάγος μεγάλωσε με το όνομα λεφτάκιας. Μετά από καιρό, ο λεφτάκιας είχε βαρεθεί με τόσα πράγματα και πήγε αν ήβει σε μια σπηλιά στο πιο ψηλό βουνό της χώρας.

Νέστορας Μιχαήλ

Ο ΛΕΦΤΑΚΙΑΣ ΕΙΧΕ ΜΕΤΡΙΟ ΎψΟΣ, ΦΟΡΟΥΣΕ ΜΙΑ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ΑΓΥΣΙΔΑ ΚΑΙ, ΟΠΟΤΕ ΎΔΕΙΕ ΕΙΧΕ ΈΝΑ ΧΕΡΑΚΙ ΣΤΟΝ ΎΜΟ ΤΟΥ. ΠΑΝΤΑ ΜΑ ΠΑΝΤΑ ΦΟΡΟΥΣΕ ΤΑ ΠΙΟ ΑΚΡΙΒΑ ΡΟΥΧΑ Ή ΤΑ ΠΙΟ ΠΙΣΟΥΔΙΑ.

Ο ΛΕΦΤΑΚΙΑΣ ΣΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ ΠΟΛΛΑ ΠΡΑΧΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΈΔΙΝΕ. ΑΣ ΠΟΥΜΕ, ΣΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ 200 ΔΑΜΠΟ, ΑΝ ΎΔΕΙΕ, 500 ΦΕΡΑΡΙ ΚΑΙ 5000 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΠΟΥΚΑΤΙ ΚΑΙ ΧΙ ΑΥΤΟ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ, ΣΗΜΑΔΗ ΤΟ ΧΕΡΑΚΙ, ΤΟΝ ΦΩΝΑΙΣΕ ΠΙΣΟΥΔΙΟΠΑΙΔΟ.

Νέστορας Μιχαήλ

Η ιστορία ενός μοναχικού μάγου

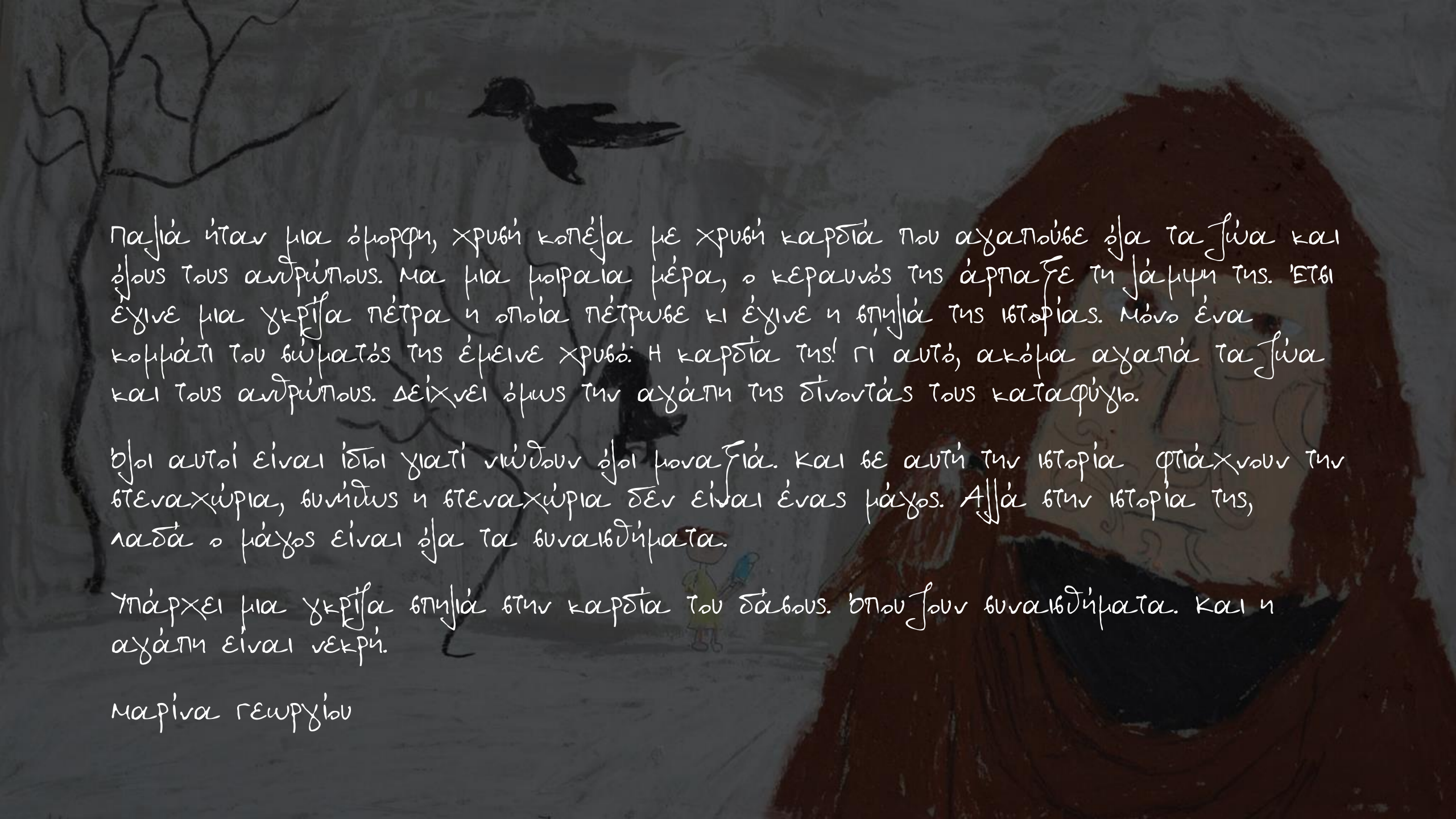
Σε μια χώρα μακρινή, που
η αγάπη ήταν πιο
σημαντική από κάθε τι,
γεννήθηκε ένα όμορφο
παιδί που κρατούσε στην
αγκαλιά του ένα περιστέρι

Γονείς του ήταν δύο όμορφοι και καλοί άνθρωποι. Τώρα όλοι θα αναρωτιέστε, «πού κολλά αυτό το παιδί στην ιστορία του άδελφου μάχου». Μα αυτό το παιδί με τη χρυσή καρδιά είναι ο μάχος. Μεγάλωσε με τους γονείς του σε μια καλύβα και ήταν ευτυχισμένος. Όμως όταν έφτασε στα δέκα ένας άλλος κακός μάχος βρότωσε τους γονείς του.

Τότε το παιδί άρχισε να αλλιάζει. Κόντυνε και έγινε σαν φωτικό. Έγινε χλωμός και τα μαλλιά του γκρίφαραν από τον θυμό του. Τα μάτια του έχασαν το χαρούμενο πράσινο χρώμα τους και έγιναν μαύρα όπως και η καρδιά του, που από χρυσή έγινε μαύρη και το περισσότερο, το περισσότερο μεταμορφώθηκε σε ένα δυνατό και τρομακτικό γεράκι. Αυτό χάρισε δύναμη στον μάχο.

Αρχότερα η μοναξιά ήρθε και τον άρπαξε. Τον πήγε σε μια βροτεινή και τρομακτική βπηλιά. Τον τύλιξε με την κουβέρτα της στεναχωρίας. Τον τάλιξε μόνο τη βούλα της κακίας. Έγινε βιωπηλός, δεν είχε φίλους, παρόλο μόνο το γεράκι. Θύμωνε συνέχεια και ο θυμός του έβαψε το πρόσωπο με πορείες βολτανικές. Οη μέρα απλώς κλυόταν έσω και φώναζε τη φωτιά και της έλεγε βιωπηλά. «ΔΕ ΒΓΕΠΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΟΜΟΡΦΟ ΚΑΛΠΟ; ΠΗΧΑΙΝΕ ΝΑ ΤΟΝ ΚΑΨΕΙΣ. ΑΥΤΟ ΉΤΑΝ ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΚΑΝΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ. ΖΟΥΣΕ ΑΠΛΩΣ ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ, ΘΥΜΩΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΣΤΕΝΑΧΩΡΗΜΕΝΟΣ. ΕΙΧΕ ΜΙΑ ΠΑΡΑΨΕΝΗ ΣΥΜΪΔΕΙΑ. ΝΑ ΒΓΑΙΝΕΙ ΕΨΩ ΚΑΝΕ ΒΡΑΔΥ ΚΑΙ ΝΑ ΚΟΙΤΑΕΙ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΚΑΛΥΒΑ, ΜΙΑ ΚΑΛΥΒΑ ΠΟΥ ΕΜΟΙΑΖΕ ΜΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ. ΜΑΛΛΟΝ ΉΤΑΝ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ, ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΉΤΑΝ ΠΙΑ ΔΙΚΟ ΤΟΥ. ΉΤΑΝ ΤΟΥ ΜΑΧΟΥ ΠΟΥ ΒΡΟΤΩΣΕ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥ. ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΙ Η ΜΟΝΑΞΙΑ, ΕΙΧΕ ΜΙΑ ΠΑΡΟΜΟΙΑ ΣΥΜΪΔΕΙΑ. ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΒΓΕΠΕΙ ΧΑΡΟΥΜΕΝΕΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΣΕ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΚΑΙ ΝΑ ΝΙΨΕΙ ΑΚΟΜΑ ΠΟ ΜΟΝΗ. ΜΑ ΚΑΙ Ο ΘΥΜΟΣ ΤΟ ΙΔΙΟ ΠΡΑΧΜΑ ΕΚΑΝΕ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΒΓΕΠΕΙ ΧΑΡΟΥΜΕΝΕΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΑΛΛΑ ΓΙΑ ΝΑ ΧΩΡΙΣΕΙ ΑΝΔΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΤΕΪΝΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΚΑΚΟ. ΤΩΡΑ ΟΪΟΙ ΘΑ ΓΕΤΕ «ΕΝΤΑΞΕΙ, ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΜΑΧΟΣ, Ο ΘΥΜΟΣ ΚΑΙ Η ΜΟΝΑΞΙΑ.» ΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΑΥΤΟΙ. ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ Η ΒΠΗΛΙΑ, ΜΑ ΦΥΣΙΚΑ ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ. ΤΗ ΒΡΗΚΕ Ο ΜΑΧΟΣ ΒΚΑΛΙΣΜΕΝΗ ΣΕ ΜΙΑ ΠΛΑΚΑ.

Παλιά ήταν μια όμορφη, χρυσή κοπέλα με χρυσή καρδιά που αγαπούσε όλα τα ζώα και όλους τους ανθρώπους. Μια φορά μια φορά, ο κεραυνός της άρπαξε τη ψυχή της. Έτσι έγινε μια γκρίζα πέτρα η οποία πέτυχε κι έγινε η σπηλιά της ιστορίας. Μόνο ένα κομμάτι του σώματός της έμεινε χρυσό: Η καρδιά της! Γι αυτό, ακόμα αγαπά τα ζώα και τους ανθρώπους. Δείχνει όμως την αγάπη της δίνοντάς τους καταφύγιο.

Όλοι αυτοί είναι ίδιοι γιατί κρύβουν όλοι μοναξιά. Και σε αυτή την ιστορία φτιάχνουν την στεναχώρια, θυμώς η στεναχώρια δεν είναι ένας μάγος. Αλλά στην ιστορία της, λαδά ο μάγος είναι όλα τα συνακόδημα.

Υπάρχει μια γκρίζα σπηλιά στην καρδιά του δάσους. Όπου ζουν συνακόδημα. Και η αγάπη είναι νεκρή.

Μαρίνα Γεωργίου

Ένα μάγος που καλούσε

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΙ ΈΝΑ ΚΑΙΡΟ,
ΣΕ ΈΝΑ ΤΟΠΟ ΜΑΚΡΙΝΟ,
ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΣΤΟ ΣΩΛΟΣ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΔΙΑ ΈΝΑΣ ΜΑΓΟΣ ΣΕ
ΈΝΑ ΧΩΡΙΟ. ΈΝΑ ΣΕΥΧΑΡΙ
ΤΟΝ ΥΠΟΔΕΤΗΣΕ. Ο ΜΑΓΟΣ ΉΤΑΝ
ΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ
ΤΟΥ, ΑΛΛΑ ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΧΩΡΙΑΝΟΙ
ΉΤΑΝ ΠΟΛΥ ΚΑΛΚΟΙ ΚΑΙ ΤΟΝ
ΜΑΓΔΑΙΝΑΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ
ΚΑΛΚΟΣ.

Δεν ήταν και τόσο ψηλός. Ήταν περίπου ένα και εφήντα. Φορούσε καφέ κουκούλα, μαύρο παντελόνι και μαύρα παπούτσια. Ήταν ηλικιωμένος. Ήταν πολύ ευέξαπτος. Όταν δεν έκανε κάποιος ό,τι ήθελε, θυμωνε πολύ. Όταν είχε χρόνο, έπαίξε πολύ με το χεράκι του. Είχε και άλλους φίλους: τη φωτιά, τη βιwhή, τον πόνο, τον κεραυνό και την αστραπή. Ο μάγος τους καλούσε κάθε μέρα. Μια μέρα είχε μπέξει πολύ άσχημα, αλλά κάλεσε τον κεραυνό και τον έδωσε. Γενικά λούσε με το χεράκι του σε μια σπηλιά. Είχε κάψει πάρα πολλά χωριά και πόλεις παρέα με τη φίλη του τη φωτιά.

Ο κεραυνός είπε στον μάγο πως «υπήρχε ένα μικρό χωριό σε ένα βουνό...» Ο μάγος χαρούμενος πήγε να το κάψει παρέα με τη φωτιά και να το καλύψει με τη βιwhή.

Ιωάννης Πρόδρομος Ματθούκας

Πώς γεννήθηκε η φωτιά

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε ένα δέντρο. Μια μέρα άρχισε να βρέχει και κάτι γαμπερό έπεσε πάνω του (ποσοφ).

Το δέντρο άρχισε να γάμπει. Κάτι είχε γεννηθεί πάνω του, αλλά το δέντρο πέθανε. Έτσι γεννήθηκε η φωτιά. Η φωτιά μεγάλωσε με τους ανθρώπους σε μια σπηλιά. Τους ζέσταινε, τους έψηνε το φαγητό και τους έδινε φως.

Η φωτιά είναι κόκκινη. Κάποιες φορές είναι ψηλή, άλλες κοντή. Δεν είναι βαριά επειδή δεν μπορείς να την πιάσεις. Τα μάτια της είναι πορτοκαλί και γαμπερά. Έχει ένα καβουνάτο βλέμμα και χείλη σαν να φοράει κραχλόν.

Φοράει ένα μεγάλο κόκκινο φόρεμα και κόκκινα τακούνια. Είναι πάνω από 1κ χρονών, αλλά δε μοιάζει καθόλου με γλαχιά.

Η Φωτιά είναι κάποτε ήρεμη κάποτε θυμωμένη. Μένει στο σπίτι την περισσότερη ώρα γιατί άμα βγει έξω μπορεί να κάψει κάτι.

Η Φωτιά είναι στο σπίτι την περισσότερη ώρα ξαναξένω. Άμα βγει έξω, πηγαίνει στο χωριό για να πάρει φαγητό. Οι φίλοι της είναι η Σιωπή και οι Σπίδες. Η Φωτιά περνούσε βαρετά και καλά, είχε φίλους, είχε γείτονες. Μια μέρα βρήκε έναν μάγο που της έδειξε έναν κήπο με ωραία κλαδιά και δέντρα. Άρχισε να τρέχει κι έκαψε τα πάντα: σπίτια, χόρτα, βίβα και ανθρώπους. Μιγάμε τα πάντα.

Μετά κανείς δεν την ήθελε και την φοβόταν. Γι' αυτό ποτέ μην εμπιστεύεστε αγνώστους.

Γαβριήλ Κωστακιώτης

Ο Μάγος που δε χαμογελάει

Ήταν ένας μάγος μια φορά που γεννήθηκε από μια ύαινα και έναν άνθρωπο. Γεννήθηκε σε μια βπηλιά στηθα από τον Ιορδάνη ποταμό. Εκεί που πέρασε τα παιδικά του χρόνια δεν είχε μια κανονική ζωή όπως ένας συνήθισμένος άνθρωπος. Για να φάει αναγκαζόταν να κυνηγεί διάφορα ζώα ή να ψαρεύει ψάρια. Όμως το δύσκολο ήταν ότι το 1324 που ζούσε και δεν υπήρχαν σπίτι, κάποιες φορές αναγκαζόταν να φάει ωμό το φαγητό του.

Μεγάλωσε μέσα στη σπηλιά μαζί με δύο υαίνες και ένα χεράκι, που ήταν ο μοναδικός του φίλος. Ως ο καλύτερός του φίλος δεν έφευγε ποτέ από τον ώμο του. Οι υαίνες τον έμαθαν να είναι βωβός, αλλά αυτός ένιωθε πάντα μέσα του ότι δεν ήταν βωβός, αλλά ένα άνθρωπος. Όταν μεγάλωσε, ήθελε να ταξιδέψει σε μια άλλη χώρα και συγκεκριμένα στην Τουρκία. Όταν έφτασε εκεί, είδε έναν άλλο διαφορετικό κόσμο. Ήταν γεμάτη αντρώπους και βωβά που δεν είχε ξαναδεί ποτέ στη βωβή του.

Το πρόσωπο του μάγου ήταν αρκετά μεγαλύτερο και γεμάτο ρυτίδες. Ήταν πολύ κοντός. Συγκεκριμένα είχε ύψος 130 cm. Ήταν και πολύ λεπτός - 42kg. Φορούσε πάντα τα ίδια ρούχα και στον ελεύθερό του χρόνο του άρεσε να ανάβει φωτιές και να φταίει βωβούς που προσέχουν τα βωβά τους. Όταν ο μάγος βαριόταν, τσίριζε το χεράκι του και έτρωγε κι ο ίδιος αχρέλια με αυγά.

Ο μάγος μένοντας επτά χρόνια στην Τουρκία γνώρισε έναν κύριο, ο οποίος ήταν ακριβώς ο ίδιος με τον μάγο. Για πολλά χρόνια έκαναν παρέα και ανακάλυψαν πολλά κοινά που είχαν οι δύο. Έγιναν οι καλύτεροι φίλοι, αλλά ο μάγος δεν μπορούσε να ξεχάσει το αχαπημένο του χεράκι... Μια μέρα ανακάλυψαν πως ο κύριος όμηρος ήταν αδελφός του μάγου.

Τώρα ο μάγος δεν έχει πολύ χρόνο για να ανάψει φωτιές και να παίξει με το αχαιμημένο του γεράκι και τον χαμένο του αδελφό. Τον συμβαρεύτει να κοιμάται συνέχεια ο αδελφός του και να μην του δίνει καλόβου θυμιάδια. Επίσης, τον συμβαρεύτει να φεύγει το αχαιμημένο ολόμαυρό του γεράκι από τον ώμο του. Όταν κοιμάται ο αδελφός του και ο κολλητός του, του αρέσει να μιστεύει σπίτια, τράπεζες και υπεραγορές. Όμως, όταν ξυπνούν, τρέχει να πάει στη βαλδιά και βράζει σπυριά που μένουνε.

Μηδέχτηκε στην ιστορία της λαδά επειδή κάλεσε τη φωτιά να έρδει στο χωριό να το κάψει. Η μόνη φορά που είχε χαμογελάσει ήταν στο κείμενο της λαδά την ώρα που η φωτιά με το κόκκινο και καυτό της δέντρον βέταζε όλη την πιάση. Ακόμα, όταν η σκυπή κόπαδε, τότε ο μάγος άρχισε να τρέχει γιατί ήθελε πολύ να μιλήσει στο γεράκι του, αλλά δεν μπορούσε... Άρχισε να κουράζεται επειδή έτρεχε για δεκατρείς συνεχόμενες ώρες. Καλίδε, λοιπόν, σε ένα παχκάκι να κοιμηθεί. Ξύπνησε από φωνές και ήτωκραυγάδατα παιδιών. Πήγε λίγο πιο κάτω να δει τι γινόταν. Περίμενε να δει μόνο στάχτες, αλλά είδε τον τόπο γεμάτο δέντρα υγιότροπια και πολλά άλλα σουλούδια.

Κρίστιαν Σιαμπαρτάς

Η Σιωπή

Η Σιωπή γεννήθηκε στη χώρα της Σιωπής. Γεννήθηκε από τον μάγο της Σιωπής. Μεγάλωσε στην πόλη της Σιωπής, όπου δε μιλούσε ποτέ κανένας. Ο μάγος της έδωσε ένα φίλτρο για να μεγαλώσει και όταν πέρασαν τα χρόνια, η Σιωπή έγινε πολύ ψηλή.

Είχε ύψος ίσο με το βεντόνι της και ήταν πολύ βαριά σαν αεροπλάνο. Το πρόσωπό της ήταν λευκό και όμορφο με χαλαροπράσινα μάτια και με μικρά χείλη. Έβλεπε συνέχεια κάτω και τα μαλλιά της ήταν τυλιγμένα με ένα βεντόνι.

Φορούσε ένα μπλε φόρεμα με χαλαρές βούτες. Η Σιωπή συνέχεια ήταν ήρεμη και δε μιλούσε ποτέ.

Κάθε μέρα η Σιωπή περπατούσε γύρω από την πόλη της βιωπής και συχνά στη γη. Ο φίλος της ήταν ο μάγος της βιωπής, που κάθε μέρα την φρόντιζε. Της έκανε φαχυτό και έκαναν βόλτες σε μια μικρή πόλη στον χάρτη του κόσμου.

Παύλος Χριστοδουλίδης

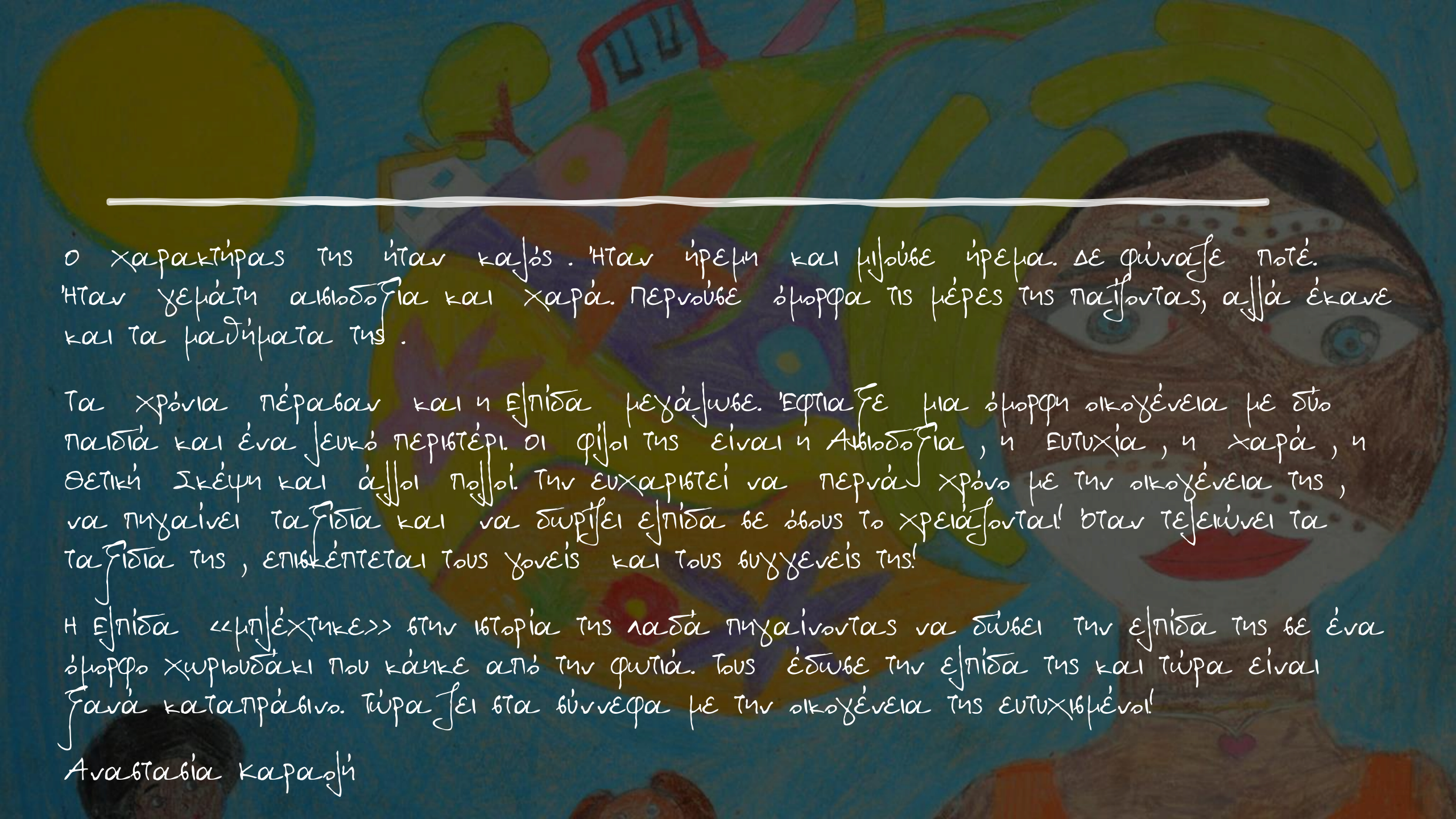

Η Εἰπίδα

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΙ ΈΝΑ ΚΑΙΡΌ ΓΕΝΝΉΘΗΚΕ ΑΠΌ ΔΥΟ
ΥΠΈΡΟΧΟΥΣ ΓΟΝΕΪΣ Η Εἰπίδα ΣΕ ΈΝΑ ΟΜΟΡΦΟ Σύννεφο!
Ήταν ποῦ εὐτυχιώμενη και χαρούμενη!

Η Εἰπίδα ἔχει ὀμορφα καφέ μάτια με ένα
ποῦ χαρούμενο βλέμμα. ἔχει μαύρα βγούρα μαλλιά,
κόκκινα χείλη και το χρώμα της είναι μελαμψό.
το ὕψος της είναι κανονικό και το βάρος της το ίδιο.
Φορεῖ ὀμορφα ροῦ, μωβ, πράσινα ρούχα και ἄλλα
ποῦ χρώματα. Φορεῖ ένα καπέλο που κρύβει
τα μαλλιά της και πάνω σε αυτό το καπέλο
δείχνει τα τους τόπους που ταξίδεψε για να
δώσει Εἰπίδα.

Ο χαρακτήρας της ήταν καλός. Ήταν ήρεμη και μιλούσε ήρεμα. Δε φώναζε ποτέ. Ήταν γεμάτη αισιοδοξία και χαρά. Περνούσε όμορφα τις μέρες της παίζοντας, αλλά έκανε και τα μαθήματα της.

Τα χρόνια πέρασαν και η Ελπίδα μεγάλωσε. Έφτιαξε μια όμορφη οικογένεια με δύο παιδιά και ένα λευκό περιστέρι. Οι φίλοι της είναι η Αισιοδοξία, η Ευτυχία, η Χαρά, η Θετική Σκέψη και άλλοι πολλοί. Την ευχαριστεί να περνά χρόνο με την οικογένειά της, να πηγαίνει τα φίδια και να δωρίζει Ελπίδα σε όσους το χρειάζονται! Όταν τελειώνει τα φίδια της, επισκέπτεται τους γονείς και τους συγγενείς της!

Η Ελπίδα «μητέχτηκε» στην ιστορία της λαδά πηγαίνοντας να δώσει την Ελπίδα της σε ένα όμορφο χωριουδάκι που κάνκε από την φωτιά. Τους έδωσε την Ελπίδα της και τώρα είναι ζωνά καταπράσινο. Τώρα ζει στα σύννεφα με την οικογένειά της ευτυχισμένοι!

Αναστασία Καραολή

Η φωτιά

Μια φορά κι έναν καιρό, δ' ένα δάσος μακρινό, ήταν μια φωτιά και ήταν έγκυο μια άλλη μικρή φωτίτσα. Μετά από μερικούς μήνες, σε μια στιγμή γεννήθηκε ένα κοριτσάκι. Το κοριτσάκι ήταν μια μικρή φωτιά. Το πρόσωπό της ήταν κυκλικό και από κάτω ροζ με κόκκινο. Η μαμά της φωτιάς την τάλιζε ζύα - της οποίας της άρεσε να σκοτώνει τα ζύα.

μετά από λίγο καιρό, η φωτιά έγινε μια μεγάλη φωτιά. μετά από μια εβδομάδα επισκέφθηκαν κάποιοι άνθρωποι τη σπηλιά όπου ζούσαν οι φωτιές. οι άνθρωποι είχαν πάρει προετοιμασμένη με κουβάδες και νερό. ο στόχος των ανθρώπων ήταν να σκοτώσουν τις φωτιές. Η μαμά πήρε πίσω τη φωτιά για να την κρύψει και η ίδια να πολεμήσει τους ανθρώπους. Από τότε, οι άνθρωποι έψαχναν τη φωτιά, αφού η μαμά φωτιά έχασε τον πόλεμο. Η φωτιά ήταν θυμωμένη και θυμημένη και κάποια μέρα θα ήθελε να πάρει εκδίκηση.

λίγες μέρες μετά, η φωτιά κινηόυσε για να βρει φαγητό γιατί πεινούσε πολύ. Αλλά την περίμενε μια μεγάλη έκπληξη. μπροστά της ήταν ένα δρακάκι μικρό και φοβισμένο γιατί το κινηούσαν οι άνθρωποι.

λίγα χρόνια μετά, όταν το δρακάκι έγινε ένας μεγάλος δράκος και η φωτιά έγινε μεγάλη, πήραν την απόφαση να πάνε στο χωριό και να το κάψουνε για να πάρουν την εκδίκηση για τους δικούς τους. Αλλά, για καλή τους τύχη, ήταν ένας δράκος και τους κάλεσε να πάνε να κάψουν το χωριό. Έτσι, λοιπόν, βρέθηκαν στο χωριό. οι άνθρωποι είχαν πανικοβληθεί και έτρεχαν σαν τρελοί. ο δράκος και η φωτιά ήταν ευτυχισμένοι. Αλλά μερικοί άνθρωποι δε δέχθηκαν να πάνε να τους πολεμήσουν. Η φωτιά όμως δε δίστασε και με τη φουερή της αναπνοή τους έκαψε. Σπίτια, δέντρα, χόρτα, βιάδια, άνθρωποι και ζώα κάκκαν. όταν τελείωσαν με την εκδίκησή τους, πήγαν στη σπηλιά τους και το γόρτασαν.

Χρήστος Παπασταύρου

Ένας μάγος μοναχικός σε ένα πυκνό δάσος

Μια φορά κι έναν καιρό, μέγα σε μια σπηλιά με αράχνες, γεννιόταν ένας μάγος. Οι γονείς του ήταν μια μάγισσα κι ένας μάγος. Οι γονείς του δεν το ήθελαν κι έτσι τον παράτησαν μέγα στο πυκνό και μεγάλο δάσος. Ο μάγος μεγάλωσε με το χεράκι του μόνος σε σπηλιά που ήταν σε ένα βουνό, απομονωμένος χωρίς να βλέπει τι γίνεται στον έξω κόσμο.

Ο μάγος μοιάζει σαν παλπούς. Το πρόσωπό του είναι σκουρπινό και χεραδμένο. Ο μάγος είναι κακός, ερειδτικός και θυμώτος είναι μοναχικός. Επειδή ποτέ δεν είχε φίλους. Ζούσε μοναχικά και απομονωμένα. Ο μοναδικός φίλος που είχε ήταν το χεράκι του. Από το μόνο που παίρνει ευχαρίστηση είναι να καίει τα δάση. Όταν δεν καίει τα δάση, βλέπει τι κάνουν στο χωριό που έκαψε και ό,τι απόμεινε, δηλαδή η βιπή.

Ο μάγος κάλεσε τη φωτιά κι έτσι η φωτιά έκανε το δάσος.
Ο μάγος έχασε το χεράκι του στις φλόγες της μεγάλης
φωτιάς. Ο μάγος πλέον βρίσκεται στο χωριό που έχασε. Αλλά
πλέον δεν υπάρχει θωπή, αλλά εφελίτιος των παιδιών
υπάρχει χαρά και τα σύνορα μεγάλωσαν, πραινίβε ο
τόπος και η πλάση. Ο μάγος τώρα έχει παιδιά και είναι σε
ένα παλάτι χαρούμενος και ευτυχισμένος. Οι άλλοι στο χωριό
τον αποκαλούν βαβίλια και τα παιδιά του βαβιλόπουλα. Όσο
για τη γυναίκα του, είναι ένας άνθρωπος πολύ διαφορετικός
από αυτόν και θα σας εφυγίσω τον γόγο. Ο μάγος
κατάλαβε το λάθος του κι έτσι ορκίστηκαν ότι θα παντρευτεί
μια γυναίκα κι έτσι έκανε. Ο μάγος πέρασε καλά για το
υπόλοιπο της ζωής του!

Αντιγόνη Δανιή

Ο μάγος ο οποίος ζούσε κλεισμένος

Ο μάγος ήταν κάποτε ένα συνηθισμένο παιδί, όμως τώρα γιατί να μην είναι; Επειδή ένα απ' τα παιδιά τον ρώτησε «τι έπαυες και τις τελευταίες μέρες δεν ποζυμιάς;» και αυτός απάντησε με δυστυχισμένο τρόπο πως η μαμά του αποχώρησε. Και αυτός δεν μπορούσε να το αντιμετωπίσει γιατί αυτό είναι εγκαταλειμμένο παιδί γιατί μάγωσε και τον πατέρα του.

Χαιρέτησε τους φίλους του και ξεκίνησε για να πάει να χτίσει ένα σπίτι στον λόφο. Εκεί είχε ψύλα και ό,τι χρειαζόταν. Έχτισε κατι που έμοιαζε με καζύβα. Στη συνέχεια βγήκε βότσα, είδε ένα αβοήθητο χεράκι και το φρόντισε μέχρι να γίνει καζά. Έγινε καζά και έγιναν οι καλύτεροι φίλοι.

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΈΝΑ ΜΗΝΑ, Ο ΜΑΓΧΟΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΝΑ ΣΤΕΙΪΕΙ ΤΟ ΧΕΡΑΚΙ ΚΑΤΩ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ. ΚΑΤΑΤΡΟΜΑΞΕ ΟΜΩΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΑΛΛΑ ΚΑΤΑ ΓΑΙΟΣ! ΜΠΕΡΔΕΜΕΝΟ, ΑΝΤΙ ΝΑ ΠΑΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΛΥΒΑ, ΣΥΝΕΧΙΣΕ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΜΙΑ ΧΡΙΑ. Η ΧΡΙΑ ΠΗΡΕ ΤΟ ΧΕΡΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΕΧΕΛΩΒΙΣΕ ΣΕ ΈΝΑ ΚΡΟΥΒΙ. Ο ΜΑΓΧΟΣ ΚΑΤΑΓΑΒΕ ΟΤΙ ΚΑΤΙ ΠΑΕΙ ΣΤΡΑΒΑ, ΠΗΧΕ ΝΑ ΨΑΞΕΙ ΓΙΑ ΤΟ ΧΕΡΑΚΙ ΚΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΧΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΡΩΤΑΕΙ «ΜΗΠΩΣ ΕΙΔΑΤΕ ΚΑΠΟΥ ΚΑΝΈΝΑ ΧΕΡΑΚΙ; ΕΙΝΑΙ Ο ΚΟΛΛΗΤΟΣ ΜΟΥ, ΞΕΡΕΤΕ, ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΒΡΩ ΠΡΙΝ ΝΥΧΤΩΣΕΙ. Η ΧΡΙΑ ΤΟΥ ΞΕΕΙ «ΓΙΑ ΑΚΟΥΣΕ ΜΕ. ΈΧΩ ΈΝΑ ΧΕΡΑΚΙ ΠΟΥ ΠΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟ ΜΟΥ, ΑΛΛΑ ΑΜΑ ΔΕΣ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙΣ ΜΑΣΙ ΜΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΑΝΗΚΕΙ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΥΟ ΜΑΣ. ΑΝ ΔΕΣ, ΕΙΜΑΙ ΜΕΒΑ!». Ο ΜΑΓΧΟΣ ΤΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕ ΜΕ ΤΡΟΠΟ: «ΘΑ ΔΩ ΤΟ ΧΕΡΑΚΙ ΚΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟ ΣΟΥ, ΝΑ ΤΟ ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ, ΑΛΛΑ ΑΜΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟ ΜΟΥ, ΝΑ ΤΟ ΕΠΙΣΤΡΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΕΧΚΑΤΑΪΕΙΨΩ ΤΗΝ ΚΑΛΥΒΑ ΜΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΙΝΩ ΜΑΣΙ ΣΟΥ. ΤΈΣΟΣ ΠΑΝΤΩΝ, ΝΑ ΜΟΥ ΤΟ ΔΕΙΨΕΙΣ!»

Η ΧΡΙΑ ΤΟΝ ΑΦΗΣΕ ΝΑ ΤΟ ΔΕΙ. Ο ΜΑΓΧΟΣ ΚΑΤΑΓΑΒΕ ΟΤΙ ΉΤΑΝ ΤΟ ΧΕΡΑΚΙ ΤΟΥ, ΤΟ ΑΡΠΑΞΕ ΑΠ ΤΟ ΚΡΟΥΒΙ ΚΑΙ ΤΗΣ ΞΕΕΙ: «ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΕΡΑΚΙ ΜΟΥ! ΝΑ ΣΤΕΙΨΕΙΣ ΤΑ ΧΑΪΑ ΕΧΘΟΝΙΑ ΣΟΥ ΝΑ ΠΑΝΕ ΝΑ ΣΟΥ ΦΕΡΟΥΝ ΠΑΛΙΟΧΡΙΑ!!!».

Ο ΜΑΓΧΟΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΝΑ ΠΑΕΙ ΣΕ ΜΙΑ ΣΠΗΛΙΑ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΓΙΑ ΞΥΘΟ ΚΑΙΡΟ ΚΑΙ ΈΤΣΙ ΈΚΑΝΕ!!!

Όλα χαϊμυγιάννη

Ένας αμίητος μάγος

Ο μάγος γεννήθηκε με μαύρη μαγεία. Δεν είχε ποτέ γονείς ούτε και φίλους. Μεγάλωσε ορφανάτος. Όταν μεγάλωσε αρκετά μπόρεσε να φύγει από τη χώρα τους - τη χώρα των μάγων.

Το ύψος του ήταν 1.60 μέτρα και τα κιλά του του 62,5. Το χρώμα του ήταν σκούρο μπλε. Τα μάτια του καφέ. Το βλέμμα του περίεργο και τα μάτια του μικρά. Το πρόσωπό του είχε τατουάζ. Φορούσε μια κάπα καφέ. Η ηλικία του ήταν λίγο στα 70.

Ο μάγος ήταν συνέχεια θυμωμένος. Τη μέρα του τη περνούσε με φωνές. Το γεράκι του όλη μέρα άκουγε φωνές!

Ζούσε κάπου σε μια καλύβα και ήταν με το όμορφο γεράκι του. Το σφάλμα ήταν ότι δεν είχε οικογένεια. Γεννήθηκε μόνος του στη μαύρη μαγεία. Οι άλλοι μάγοι τον κοροϊδευαν. Του έλεγαν ότι δεν έχει οικογένεια. Έκρινε μέσα του ότι δεν τον χρειάζεται κανείς.

Ξυπνά την άλλη μέρα και δε βλέπει το
χεράκι. Το ψάχνει όλη μέρα, δεν το
βρίσκει. Φώναζε τότε τη φωτιά και είδε
ότι έτρωγε το χεράκι η φωτιά. Έκαναν
μάχη ο μάγος με τη φωτιά. Ο μάγος πήρε
το βήπτρο του κι η φωτιά τη φλόγα. Η
φωτιά παρατήθηκε. Είπε «ας πεδάνω». Ο
μάγος πήγε να την σκοτώσει κι η φωτιά
ήταν ύπουλη. Του γύρισε το σπαδί και τον
είχε σηματοδεμένο στο κεφάλι. Επειδή όμως
δεν το πήρε το αόρατο βήπτρο, ο μάγος
την δάμωσε. Μετά από εκείνη τη μάχη,
άλλαξε ο χαρακτήρας του και έγινε
ευχενικός.

«Υπάρχει ένας όμορφος πράσινος τόπος σε
μια χώρα μακρινή στον χάρτη του
κόσμου». Εκεί ζει τώρα ο μάγος.

Αναστάσιος Σωτηρίου

Η Φωτιά

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΙ ΈΝΑΝ
ΚΑΙΡΟ ΉΤΑΝ ΜΙΑ ΦΩΤΙΑ. Η
ΦΩΤΙΑ ΓΕΝΜΙΘΗΚΕ ΣΕ ΈΝΑ
ΜΕΓΑΛΟ ΚΡΑΛΙΣΤΕΙΟ ΑΠΟ
ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΈΚΡΗΞΗ. ΈΤΣΙ
ΦΤΙΑΧΤΗΚΕ Η ΦΩΤΙΑ. Η
ΦΩΤΙΑ ΉΤΑΝ ΜΟΝΗ ΤΗΣ, ΔΕΝ
ΕΙΧΕ ΦΙΛΟ ΠΑΡΑΜΟΝΟ ΈΝΑ
ΣΥΜΜΑΧΟ, ΤΟΝ ΚΑΚΟ ΜΑΧΟ
ΚΑΙ ΈΝΑΝ ΕΧΘΡΟ, ΤΟ
ΣΑΒΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΟΛΛΑ
ΔΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΦΥΤΑ.

Η Φωτιά μεγάλωσε μόνη της στο πεύριο υφαίστειο. Είχε πορτοκαλί μάτια, πορτοκαλοκόκκινα χρώματα, ήταν ψηλή και βαριά. Είχε κόκκινα μαλλιά, μικρό πρόσωπο και κόκκινο, μεγάλο σώμα.

Η Φωτιά ήταν πάντα υπάκουη, ήταν κακή και μόλις την φώναζε ο μάγος ήταν πάντα στην ώρα της. Η Φωτιά δεν ήταν ήρεμη. Πάντα ήταν ευέξαπτη και έτοιμη να καταστρέψει τον εχθρό της με πολύ μεγάλο θυμό. Η Φωτιά ήθελε να καταστρέψει τα δέντρα και τα φυτά για να κυριαρχήσει τον κόσμο με τον κακό μάγο.

Η Φωτιά ζούσε στο υφαίστειό της και περίμενε να την φωνάξει ο κακός μάγος για να κάψει τα δέντρα και τα φυτά. Την Φωτιά την ευχαριστούσε όταν έκαιγε τα δέντρα και τα φυτά και την συβαστούσε όταν αποτύχαινε στην αποστολή της, δηλαδή να κάψει ολόκληρο το δάσος.

Η Φωτιά μπήκε στην ιστορία της λαοδία για να έχει για σύμμαχο τον κακό μάγο και για να έχει πιο πολύ ενδιαφέρον η ιστορία της λαοδία.

Τάσος Γεωργίου

«Η Φωτιά της
Σιωπής»
Τάσος Ε. Γ.
Γεωργίου

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Ο μάγος γεννήθηκε σε μια παλιά καλύβα που ήταν πάνω σε ένα βουνό. Γεννήθηκε με ένα φόρκι που προσβόταν να ήταν καλός ο μάγος, αλλά έγινε ένα λάθος και βγήκε κακός.

Ήταν κοντός, λεπτός, αλλά τα μαλλιά του δε φαίνονταν. Είχε μεγάλα κυκλικά μάτια, το βλέμμα του ήταν συτημένο και φορούσε έναν μανδύα.

Ο χαρακτήρας του ήταν ήρεμος, χαλμνός. Τουλάχιστον έτσι φαίνόταν, αλλά μέσα του ήταν κακός και μοχθηρός.

Ο μάγος ζούσε τα ξιδεύοντας στα βουνά, έτρωγε φρούτα και έπινε νερό από τις λίμνες. Επίσης, πήγαινε στα λιμάνια. Οι φίλοι του μάγου ήταν η Φωτιά και η Σιωπή.

Τον ευχαριστούσε να καίει τα μιάδια με τη
φιλή του τη Φωτιά. Ήταν δυσαρπестημένος όταν
το χεράκι του δεν του μιλούσε. Ο μάγος, όταν
δεν έκαίγε τα μιάδια, ξεκουράζονταν μέσα
στη βροτείνη του σπηλιά.

Ο μάγος έκαψε έναν πράσινο τόπο, αλλά η
σιωπή βούτηξε τους ανθρώπους να φέρουν
πίσω την επίδα και να πράσινει πάλι τον
τόπο. Έτσι, υπάρχει ένας πράσινο τόπος κάπου
μέσα στον χάρτη.

Βασίλης Ιωάννου

Ο μάγος και τα δικάια του

Στα παλιά χρόνια, ζούσε στα ψηλά βουνά σε μια χώρα μακρινή ένας μάγος. Έμενε σε μια φτωχική καλύβα.

Ήταν πολύ νευρικός και θυμωने εύκολα. Φορούσε μια καφέ κουκούλα και είχε στον ώμο του ένα άγριο χεράκι. Ο μάγος ήταν πολύ άδολος.

Τριγυρνούσε στο δάσος και έβαζε φωτιά σε όποιο χωριό έβλεπε. Οι φίλοι του ήταν μόνο η φωτιά και το χεράκι. Εχθρός του ήταν το νερό, γιατί αυτό έβγαζε τη φωτιά.

Ήταν φτωχός και οι άνθρωποι δεν τον
βοηθούσαν. Για αυτό και ήθελε να τους
εκδικηθεί καταστρέφοντάς τους με τη
φωτιά. και τα κατάφερε. Έκαψε το πιο
όμορφο χωριό η φίλη του η φωτιά.

Κωνσταντίνος Τσιεζέπας

Η ΕΠΙΔΑ

Κάποτε είχε γεννηθεί ένα κορίτσι που το έλεγαν Επίδα. Το κορίτσι αυτό γεννήθηκε από τις συνημένες βέψεις και τα αρνητικά συναισθήματα των ανδρών. Μεγάλωσε μέσα σε ένα σπίτι με τον θύλο της.

Φορούσε πάντα πολύχρωμα ρούχα, τα μάτια της ήταν καφέ, χαμογελούσε πάντα και ήταν ψηλή. Επίσης τα μαλλιά ήταν μαύρα και μακριά. Ήταν 31 χρονών. Οι σχέσεις της ήταν καλές με όλους τους ανθρώπους και δεν κρατούσε κακία σε κανένα.

Το σπίτι της βρίσκεται πάνω σε ένα βουνό στο πράσινο βιβάδι με τα όμορφα λουλούδια. Τα απογεύματα παίζει με τον δούλο της και τα παιδιά που μαγεύονται εκεί. Δεν αφήνει κανένα παιδί απ' έξω. Παίζει με όλα, ό,τι χρώμα κι αν είναι, όσο χρονών και αν είναι.

Η τελευταία της αποστολή ήταν να πάει να δώσει ελπίδα σε ένα «καταπράσινο τόπο στον χάρτη του κόσμου που κάνκε από την φωτιά».

Μαρία Βενιέλου

